

Z medvedkom na pot v Betlehem

24 adventnih zgodb

Antonie Schneider

ilustrirala

Maja Dusíková

prevedla Manica Marolt

North
South

Medvedek in božična skrivnost

Medvedek Benjamin je ležal v svoji topli postelji, a ni mogel zaspati.

»Kdaj bo že božič?« je spraševal mamico medvedko.

»Še malo boš moral potrpeti, Benjamin,« mu je odvrnila mamica. »Vsak večer ti bom povedala eno zgodbo, in ko boš zbral štiriindvajset zgodb, bo božič.«

»Kako daleč pa je do Betlehema?« je zanimalo Benjamina.

Mamica medvedka se je nasmehnila in mu odvrnila: »Betlehem je oddaljen 24 zgodb.«

»In potem bo res božični večer?«

Mamica je malemu medvedku prikimala in ga poljubila na nos. »Zdaj pa lahko noč, moj mali.«

Zvezda repatica

1. decembra je mamica medvedku povedala prvo zgodbo.

Predavnimi časi je živel ravno takšen medvedek, kot si ti. Neke noči je na nebu zagledal zvezdo, ki je žarela nad njegovo votlino. Nikoli še ni videl tako bleščeče svetlobe. Resnično, ta zvezda je morala biti res nekaj posebnega, saj se je radovedni medvedek takoj odločil, da ji bo sledil.

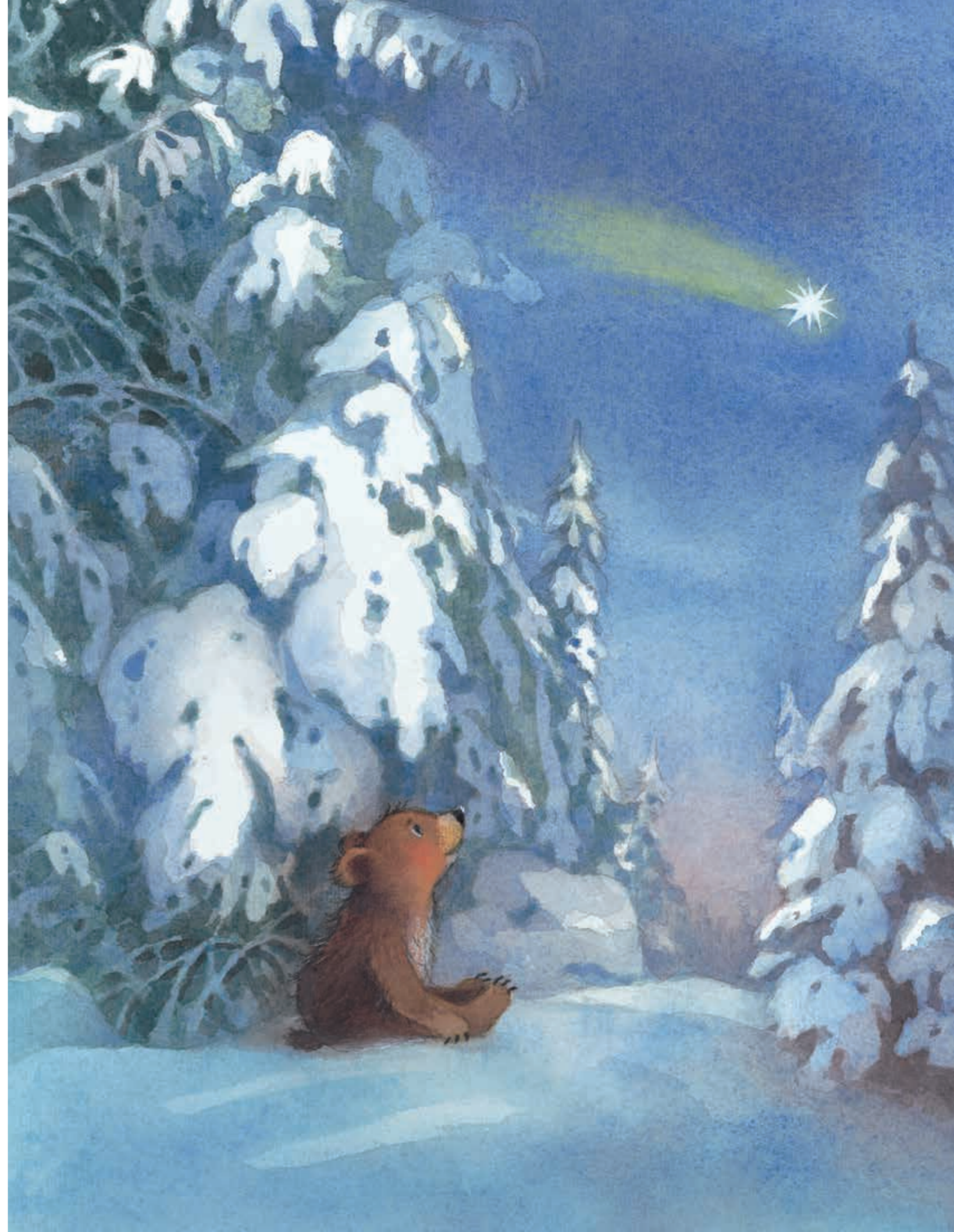
Stekel je čez hribe in doline, preplaval široke reke in preplezal najvišje gore. A ob koncu dneva je postal že tako utrujen, da se je moral ustaviti in se spočiti. Zato je legel na tla in zaspal.

Ko se je zjutraj prebudil, ga je postalo strah. »Joj, moja zvezda! Kje je moja zvezda? Izgubil sem svojo zvezdo!« je kričal.

Ko se je končno umiril, je presenečen zagledal njen rep, ki je bil svetlejši od samega sonca. Tako se je medvedek znova podal na pot, tokrat še bolj odločen, da bo sledil tej zvezdi.

Ko je mamica medvedka končala s pripovedovanjem zgodbe, je Benjamin pokazal na zvezdo in srečno vzkliknil: »Poglej, kako se blešči!«

»Zapomni si, da je Bog s teboj ves dan in vso noč. Nikoli te ne zapusti, vedno je ob tebi in ti kaže pravo pot življenja,« mu je razložila mamica.

Orel

2. decembra je medvedek zgodaj smuknil v posteljo in nepotrpežljivo čakal mamico. Danes mu bo pripovedovala o mladem orlu.

Po dolgih urah hoda je medvedek zagledal malega orla, ki je kukal iz gnezda visoko v skalovju.

»Kaj pa gledaš?« je medvedek vprašal orliča.

»Opazujem tisto zvezdo. Zdi se mi, kot da me kliče in vabi, da ji sledim. O, kako si želim, da bi se lahko odpravil na pot za njo.«

»Ko se boš naučil leteti, boš šel lahko za njo,« ga je spodbudila mamica.

Mali orel je molče premišljeval mamine besede, po premisleku pa dejal: »Potem pa se moram takoj zdaj lotiti učenja letenja.«

»Pridi, pokazala ti bom,« je bila mamica navdušena nad pogumom svojega mladička. »Res si že dovolj velik.« In je malčka vrgla iz gnezda.

Ko je mali medvedek videl, kaj se je zgodilo, je kriknil od groze. A še preden je mali orel zadel ob prve skale, je tudi mati poletela iz gnezda, ujela orliča in ga na svojem hrbtu ponesla nazaj v gnezdo. To je počenjala znova in znova: najprej ga je porinila iz gnezda, nato pa ga ujela in na svojem hrbtu ponesla nazaj v njun dom.

Mali medvedek je vse zvedavo opazoval in bil navdušen, ko je mladič nenadoma razprl svoje peruti in poletel visoko, visoko v nebo.

A prav kmalu je orel že izginil izpred njegovih oči, saj se je podal za bleščečo zvezdo. »Počakaj,« je zavpil za njim. »Tudi jaz grem za zvezdo.« In pričel je teči za orlom in zvezdo.

»Ali mamica vedno ujame svoje male orle, da ne padejo?« je zvedavo vprašal Benjamin, ko je mamica končala s pripovedovanjem današnje zgodbe.

»Vedno,« mu je odvrnila mamica in stisnila Benjaminina v velik topel objem.

Slepi mož

3. decembra je mamica prižgala svetilko in jo postavila k oknu. Danes bo pripovedovala o slepem možu.

Naslednje noči je medvedek prispel na deželo. Pred seboj je v daljavi zagledal plamenčke.

»Jaz sem slepi mož,« mu je odvrnil neznanec, »in zasledujem tisto čudovito zvezdo.«

»Ampak kako ji lahko slediš?« je bil začuden medvedek.

Slepi mož se je nasmehnil: »Vidiš mojo baklo?«

»Ja, seveda,« mu je odvrnil medvedek.

Slepi mož pa je nadaljeval: »Vsak, ki vidi mojo baklo, se mi za kratek čas pridruži na poti.«

Medvedek je nežno prijel slepega moža za roko in ga odpeljal naprej po poti. Nad njima je žarela zvezda. Zdelo se je, da nocoj sveti še močnejše, tako da je bila njuna pot veliko lažja.

Ko je mamica medvedka končala s pripovedovanjem zgodbe, je svetilko postavila poleg postelje. »Če se boš kadarkoli izgubil v temi, Benjamin, se spomni, da bo ta lučka vedno svetila in ti pomagala najti pot do doma.«

